

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön július 13^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

I z a.

I.

Kicsoda az a' sárga hajú magos szál ember, avval a' bajúszos, de senmi erővel meg nem magyarosítható ábrázattal?

VÖRÖSMARTY.

A' nap még alig veté-fel bíbor sugarait a' sebesen ellebegő vékony fellegek alól, elüzve a' már mostan homályosuló holdat, midőn már a' kellemes tavaszi szellő egy egyszerű hintót kísért a' téres országuton. A' hintó belsejében két alak ült, utját néma hallgatásban folytató. Egyiknek szikár termete, 's a' széles kalap alól hosszan kinyluló sárga bajusza férjfit árult-el; a' másiknak gömbölyeg karjai, 's a' zöld fátyol alól mosolygva villogó szemei, végre az egész testnek kedveltető kelleme egyet gyaníttata a' szépnemből, e' szó leg-szorosabb értelmében. A' harmadik személy a' kocsis, ki a' csendet néha néha ostor-pattogással, 's lovaihoz intézett egyes szavaival szakasztá félbe. Ezek voltak tehát utasaink, kik már nap felkölte előtt a' zajos várost oda hagyva, Tiszavárra, a' hintóban ülő uraság falusi jóságára, indultak.

A' városban igen különbözők voltak a' vélemények ezen titokteljes idegen felől. Némellyek francia bujdosottnak, mások az új világot, Amerikát, elhagyottnak vélék. A' fukarok gazdagságát, de egyszersmind egyszerű elvonultságát csudálák. Az ifjak pedó szemekkel néztek a' szép Iza után, ki, mint a' köz hir mondá, azon idegennek gyámleánya volt. — A' bátrabbak a' szigorú gyámtúl vissza utasíttattak. Felőlek senki mást nem tudott, minthogy ősz elejétől fogva a' külvárosban laknak, 's igen gazdagok.

Elvonulva a' világ nagyobb zajától magános egyszerűségben tölték az évnek gyümölcsöző részét. Az őszi napok egyiránt folytak-le; míg végre a' tél fagyos hó-lepte köpenyével teríté-be az előbb viruló mezőket. Ez idő alatt Szilárdi (igy nevezzék az idegent) egy leg-

jobb korában álló férjfiúval ismerkedék-meg, kinek sötét képe 's gyakori néma hallgatása különösen megegyezni látszott Szilárdinak komoly természetével. Ő magát Szabinszky-nak nevezé, 's honát lengyel országnak mondá. Barátság kötöttett rövid idő alatt e' két férjfiú közt; gyakran ültek együtt honjoknak sorsául komoran elmélkedve. — A' közhir nem sokára azt is rebesgeté, hogy a' szép gyámleány és Szabinszky közt házasság kötötték, 's e' hirt sok jeles ifjú szíveszakadva hallotta. De a' hir valóban igaz is volt, Szilárdi egy órában barátja iránti forró érzelmeitől elragadtatva, Izát, gyámleányát, neki nőül ajánlá; mit a' sötét Szabinszky örömmel fogadott. Azonnal tudtára is adatott a' leánykának e' határozat, ki azt szeliden, de remegve fogadá-el. Nem ismeré még ekkor Iza a' szerelmet, 's ennek varázs hatalmát; ő eddigi életében csak egy vezérlő fényt látott, t. i. a' gyámja iránti vak engedelmet: így tehát könnyen megegyezett Szabinszkyval történendő összekötésében, ki azonban szívében igen fekete képekkel volt lefestve. Reszketés fogá-elgyöngéd testét, szelid könnycseppek tolódtak a' nyílt égszínű szemekbe, midőn az összekötés napjára gondolt, mely tavaszra volt halasztva.

Igy álltak tehát a' körülmények kitérve azon őszi egyhangú rendből, midőn utasaink messzehagyva maguk után a' város falait, a' kövecses országúton elhaladtak, sietve Tiszavár felé, hol a' kellemes tavaszi 's nyári napokat valának eltöltendő, 's hova Szabinszky is, kit most dolgai a' várostól távozni nem engedének, váratott. — Több falun haladtak már keresztül utasaink, midőn alkonytájban felérve egy erdő-lepte magos hegy tetejére, szemek előtt egy regényes táj tünt fel. A' majdnem meredeken lekonyuló hegy alatt zöld rétek terültek el, csak itt ott lepve fűz, vagy magos topolyokkal, egy felől pedig lecsüggő szikláktól övedzve, melyek alatt az országút vezetett-el; — másfelől szabad térség terjedett zöldelő vetésekkel koszorúzva. Ezek alatt, a' völgy belsejéből egy kies falu mosolyga-kí Terényi gróf és Szilárdinak közös jószáguk. A' falu egy részén büszkén emelkedék magos topolyok között a' Terényiek kastélya; más részén a' falutól egy sétány által elkülönzött csinos 's izléssel épült lak tünt a' vizsgáló szemekbe. E' ház udvarán állott-meg utasaink hintaja, kik rövid idő múlva kényelmesen pihenék-kí az út fáradságait.

II.

Mindent elvesztettem,
Mindent; jaj nekem
Harczban a' hazámat
Itthon kedvesem.'

BAJZA.

Keblem egy nagy éj ezentúl.
TÓTH LÓRINCZ.

A' mult század közepe táján, midőn a' békételenek maguk siettek a' nagy lengyel ország felosztását, Varsó bevételével a' legyőzetett Lengyelek utolsó remény csillaga is letűnt. Fájdalommal 's összezuzatott szívvél veték némellyek magukat a' sors végzete alá, mások könyezve hagyák-el kedves honjokat, idegen országban keresendők menedéket. Ezek között vala Lodoiszky gróf is. Egy elhatározó csata után, melyben a' kevés számú honbeliek vesztének, hagyá ő el a' véres holt testekkel rakott csataterét, és jóságára tartott, hol nőjét és kis leánykáját, szívének talán utolsó reményeit, vala föllelendő. Keble hideg volt, de zajgó, mint a' harcz, melyben nemcsak atyját, rokonait, barátjait, hanem e' földön egyik legkedvesebbét, honját veszté. — Egy pár napi utat hátrahagyva elérte ugyan lengyel hon szélein fekvő jóságát; de itt már a' szép birtok helyett összednlt 's égetett házakra, kastélja helyett hamvakra lett. A' lerombolt faluban semmi élő nem volt látható; mert az ellenség dühe elől menekedni akarók erdőkbe 's barlangokba rejték magukat. Csak itt ott volt látható egyes, vérében merült holt test. — Fájdalmában némán 's lesujtva állott, 's szemét égre meresztve, a' mindenét vesztett gróf. Nem birtokát fájlalta ő; — a' földi javaknak nem volt előtte becse; de a' kedves nőért és szeretett kis gyermekért tolódott könyecsep szemeibe. — Ki mindenét elvesztve állt egykori boldogságának romjai közt, — csak ez festhetné Lodoiszkynak lesújtó érzelmeit.

„Hála az örökké valóságnak, hogy nagyságotat még egyszer láthatom!“ — szólt egy szót; — 's e' pillanatban térdeit átkulcsolva érezé. — Előtte egy ősz fekvék, kiben egykori hű szolgájára ismert. Némán de zajgó kebelével emelé-fel őt, 's az e' búsító romokban egyedüli élőtléhez szorítá.

„Hol nőm 's gyermekem?“ — voltak első szavai indulati zavarában. — Könyezve emelé-föl szemét urára az ősz, 's ekkép kezdé beszédét:

„Hideg őszi est volt, midőn én némelly dolgaim miatt az ide két órányira fekvő városban valék. Több honosom az elvesztett csatának 's ellenség közelgésének hírére rebesgeté itt. — Szorongó kebelével sieték vissza: de már a' kastélt lángokban 's rakva Kozákokkal találok. Tüstént a' nagyságos asszony szobájába siettem: de ezt üresen 's a' földet véresen lelem. O még ez nem volt elég. E' szerencsétlen éjen egyetlen fiam is megöletett.“ — Itt az öreg mintegy gyermekké válva zokogott. — „Mit a' lángok 's Kozákok“ dühe elől megmenhethettem — folytatá — im itt adom által jó uram!“ — Most két erszényt nyújtott-át a' grófnak, ki szinte eszmélet nélkül állt, egy leégett háznak kormos falához dülve. Szörnyű veszteségéből származ-

zott kin, 's fájdalom, harag, 's kétségbeesés vivott szívében viharként 's egyik a' másról le nem győzve nem csillapult, sőt nagyobb lángokban tört-ki. Egy két sebesen elszaguldó ellen-katona veré őt fel indultai zavarából. — Az öreg e' helyet veszélyesnek tartá, 's menekvésre készítet é urát.

„Menekedni? — kérdé ez felindultan — Van-e az életnek becse az előtt, ki mindenét elveszté, kinek keble rideg, és sötét, mint a' sir magánya, kinek szívéből kihalt a' remény éltető sugára? — Menekedni? — kérdé ismét — Ah! a' szerencsétlennek mindenki ellensége!“

A' hű szolga biztosabb rejtekre voná-el urát, ki őt szinte akaratlanul, 's eszmélet nélkül követé.

(Folytatása következik.)

Állhatatosság jutalma.

(V e g e.)

Csak egy lépés, 's Ákost elsodrotta volna az indulat árja: de ekkor hirtelen pattant-el egy hur, 's a' hegedű földre zuhant. Mélyen rázkodtatá-meg őt e' jel; gyorsan fordult el az ígésző alaktól, 's e' szókkal: „légy boldog Amira, Ákos nem elég erős tántoríthatatlan téged szemlélni!“ — sietve hagyá oda a' házat.

„Győztél ifjú! — illy diadalmi hang zengett fülébe a' vár udvarán — szerencsésen kiálltad a' vég próba-harczot. Az állhatatosság koszorúja Mátyás napján fog simulni homlokodra. — Ágyú-durrogás rekeszté e' hangot, 's a' tüzesen felszálló rakéták a' közelítő örömnapot jövendölek. Egy sugaras fény reppent-föl csillagokat szórva magából, 's a' levegőben szétpattanván Ákos és Amira nevöknek öszveolvadt betűi rózsaszínnel ragyogtak az égen. — Álmélva csudálá e' jelenetet Ákos, midőn őt egy csinos hajlékba pompásan öltözött szolgák vezették. Itt némi enyhítő szerek vétele után mély álmom lepte-el őt, 's reggel atyja várában ébrede-föl.

Több hónap mult, 's Ákos mit sem hallott Amira felől. Sokszor vadászott az északra fekvő bükkösben, de a' tündérbarlangra többé nem akadhatott. Így tölt az ősz és tél 's már közelite Mátyás napja. Ezt várta ő ohajtva, mert hívé, hogy e' napon pirulni fog neki is az öröm hajnala. Jelen volt az már; csak egy nap 's egy éj választá, midőn egy levél érkezék. Gróf Lorányi Mátyás hívá benne az öreg gróf Rónayt fijával együtt név-innépére, 's egyszersmind leánya menyekzőjére. A' meghívást el nem fogadni lehetlen volt. Gróf Lorányi horvát országi bán volt; neve jelesen csillogott a' polgári érdemek fényes egén; tág birtokainak, dús gazdagságának mássát a'

magyar földön akkori időben nem könnyen lehetett találni. Egyetlen leányát úgy festé a' hir, mint földi angyalt. Az öreg Rónay sokszor biztatá fiját Lorányi Róza udvarlására; de ez, mióta Amirát látta, kerülte a' szép nemmel társalkodást.

Indulni kellett. — Ákos csaknem kétségbe esve ült a' szekérbe; egész napi utjokban egy szót sem szóllott, 's tekintete mindig a' tündér-barlang táján tévedezett. Mindig ohajtá az ábrándozó ifiú, vajha most valamelly titkos erő ragadná-el őt, 's vinné Amirához: de hasztalan; nyílt a' kapu, és szekerök nagy zörejjel rohant-be a' kastély udvarára.

Az uraság közül senki sem mutatá magát; csak egy udvarmester fogadá-el őket a' vendég szobában. De miként ütődött-meg Ákos, midőn beléptekor éppen a' tündér barlang teremét pillantá-meg. Csak az óriások 's a' trón nem voltak ott. Most szívolvasztó hangászat zengett-le a' karzatról, 's a' mellék-szobából Lorányi lépett-ki, karján hozván leányát.

Hangos „éljen“ kiáltás üdvözlé őket; Ákos örömeiben szinte elhalt, midőn benne az álmában megjelent ősz 's a' gyönyörű Amirát látá feléje közelgeni.

Jobbját nyújtá neki a' bán 's mint jövődöbeli vejét mutatá-be vendégeinek. — „Már most fiam! — mond neki — fogadd-el kezeimből Amirát Lorányi Rózában! ez, úgy vélem, állhatatosságodért elég jutalom.“ — Pirultan adá kezét neki a' szép Róza, 's ezt sugá fülébe: „bocsásd-meg, hogy próbálgattalak!“

Az elnémult Ákos mind ezt meg nem foghatá, de érzé, milly boldog illy szép nő karjain. —

„Ne csudálkozz fiam! — mond az öreg Rónay — mind az, mi veled olly tüneményes alakban történt, csak mesterséggel vala készítve általunk, hogy ábrándozó képzeményeidet annál könnyebben kielégítsük, 's téged oda vezessünk, hol most vagy; mert az ideálok világában szállongó botlásaidat csak illy tündéres uton gondoltuk orvosolhatóknak. Most öleld szivedhez a' valót, 's érezd, hogy mi világiak is tudunk elegendő boldogságot teremteni.

TÖRÖK MIKLÓS.

HAZAI HIRLELŐ.

Szegedi kaszinónak tisztujitása. — Alig létesült a' hazában egy két casinói egyesület, midőn városunk tisztviselősege és polgársága megismerve annak csinosbulásunkra hasznos munkálati erejét, már 1829-dikben egyesülve, hogy a' hasznost, jót és szépet annál bővebben terjeszthessék, egy hasonlóknak alapját megtevén mindenkori törekvésökké vált a' kitűzött derék czélnek bár magános áldozatok tételével is megfelelni. — Sok sikerült a' barátság és egyetértés által; a' leenyészett évek számosabb bizo-

nyitványait mutatták annak, hogy a' nemes lépések mindenkor a' kifejelettel felé irányoztattak. — Thalia felkentjei (főleg a' jelen évben) kellő képpen pártoltatva, hogy biztos maradást nyertek városunkban — minthogy az egyesület egyik fő alap-szabálya szerint oltalma és pártfogása alá fogadtattak — maiglan is hálás buzgósággal ismerék-el a' casino kitűzött nemes irányának hasznosságát; a' köz vigalmak, multságok, és társalkodási öszvejövetelek ugyan az által gyakran ébresztettek, néha élékenyebbekké tettek, máskor pedig létesítették; — hogy a' miveltségnek ezen templomába a' lelki képzések élélmé se hibázzék, majd minden nemű ujságok, folyóiratok, és hasznos, vagy gyönyörködtető könyvek szereztetvén, szép áldozatával a' litteraturának elősegélőjévé is alakítá magát. — Az egyesület más casinók szerint némelly választott tagjainak vállaira tette az igazgatás terheit, 's minden évnek tavaszi hónapjaiban szokta alap-elvei szerint tartani írásban szavazás által az ujitást, melly casinói ünnep ezen évben a' folyó Jakab-hó 3-kán délutáni három óraker kezdete következő sikerrel tartaték. — A' tisztujítás alkalmával első elnöknek Pálffy János táblabíró és tanácsnok, — másod-elnöknek Lengyel Pál táblabíró és tanácsnok, — jegyzőnek Farkas János tiszti alügyész, — ügyésznek Sztojsics Vazul kapitányi segéd — pénztárnoknak Aigner József fűszeres — könyv-tárnoknak Korenyi András — 2-dik udvarnoknak Oratek Imre 1-ső osztálybéli oktató — választott tagoknak: Aigner Ferdinand tiszti fő ügyész — Heszler József számvevő — Horgasi Kárász István táblabíró 's Csongrád megyei aljegyző — Kolb Adám tiszti al-ügyész — Miskolczy István táblabíró, 's aljegyző — Petrovics János táblabíró 's polgármester — Petrovics István főjegyző — ifjabb Pintér János számvevő tiszt — Szilber Antal táblabíró 's tanácsnok — Verbói Szilvia Ferencz táblabíró 's tanácsnok — Tary Pál táblabíró 's tanácsnok — és Vöbör György táblabíró 's tanácsnok urak elvászattván — ennek utána esti 8½ óraker a' casinói teremben táncz-multság tartaték, mellyben a' hangászat pártfogoló egyesület által oktatott hangászok kellemes játszásaikkal az örvendő szíveket éjfélt utáni két óráig tartott vigalomban gyönyörködteték.

ODAI.

INNEPLÉS.

Május első napja Algierban. (Vége.)

Délután a' népvigalmak következtek. A' Négerek táncza, lármás tamburin-hangászat mellett, majdnem esupa bakugrásokból állott: mindazáltal nem csak a' belföldieket, hanem engem is eléggé mulatott. Alig találok szükségnek azon megjegyzést tenni, hogy a' tánczolóok csupa férfiak voltak; a' muhamedani asszonyoknak t. i. nem szabad nyilvánosan tánczolni. Az Arabok táncza, melly a' feketekét követé, lassúbb volt 's kevesse vigabb; a' hangászkar egy dudából 's több mauri dalokból állott. Vége levén a' tánczolásnak, a' kikötő felé tódult a' néptömeg. Itt nyolcz csónak állott készen, mellyekben négy négy matröz ült, 's mellyek külön nemzeti színű lobogóval voltak díszítve. Bizonyos jeladásra egyszerre eltávoztak a' parttól, mintegy 100 ölnyi távolságra evezendők lefelé a' part hosszában. A' Spanyolok érkeztek legelsőok a' célhoz, 's örömkialtások között lebegteték zászlójokat a' levegőben; ők lettek az első jutalomdíjnak nyertesei.

Ezen jelenetet egy második, még mulattatóbb, követé, t. i. egy harcztjáték (Turnierspiel) a' vizen. Két meglehetősen nagyságú sajkán fa-állományok

voltak elkészítve, 's mindegyikén egy küzdő állott, ki egyik kezében paizst, másikkban egy dorongot tartott. Ha az ellenkező irányban mozgó sajkák egymáshoz közelítének, akkor mindegyik küzdő iparkodott ellenfelét paizsával, ütessel, nyomással a' vízbe vetni. A' küzdők csupán benszülöttek voltak: t. i. Arabok, Kabylok 's Négerek, kik Algierban nagy számmal tartózkodnak. Az örömkialtás és kacaj a' part hosszában álló néptömeg részéről rendkívüli volt, valahányszor egy izmos gladiator hangos pacsétolás között a' tengerbe bukott, 's a' készen álló bárkák segédelmével kihalásztatott. A' nézők különféle nyelven bátoríták a' küzdőket, kik között egy széles vállú Neger megkülönböztetve magát az által, hogy izmos karjainak egy ellenfél sem vala képes sokáig elmentállani. Azonban ő is végre mesterére talált. Egy óriásnyi nagyságú Kabyly soká tartó 's kétséges kimenetelű viaskodás után fövel buktatá őt a' tenger vizébe. Eleste után kacajt nem lehetett hallani, mivel mindenki a' Négernek kívánta az első jutalomdíjt, 's midőn a' partra érkezék, örömkialtások között csődült feléje a' nép, 's őt különféle tárgyakkal és pénzzel gazdagon megjutalmazá.

Ezen nevezetes innepiséget egy tűzi játék fejezé-be, a' volt Dey kertje közelében. A' benyomás, melyet a' tüzes jelenségek a' benszülöttekre tettek rendkívüli volt, 's csak azt sajnáltam, hogy mind azon megjegyzésekből, melyeket felőlek a' Beduinok megező nyelvökön tettek, egyet sem valék képes megérteni. Erre a' nagy piaczkivilágittatott; nagy számú népesoport állodogált a' kaszárnya előtt, melly valaha Dey palotája volt, 's mellyből most az ittas katonák örömkialtásai, egykor pedig a' megfullasztottak hortyogása, vagy a' jancsárok zendítő kiáltásai hatottak az arra menőnek füleibe.

Elunván a' félig ittas néptömeg fülhasító rikításait, elhagytam a' nagy tért, 's a' Bab-el-Und kapu felé intéztem lépteimet. Alattam a' tenger zugott, mellynek hullámai a' szélesend ellenére is erősen csapkodták a' homok-partokat, fölöttem pedig terrasse-alakban vonultak-el a' Deynek egykori czitromgranát- és paradicsom-füge fával teljes kertjei, mellyekhez közel óriásnyi nagyságú aloéktul környékezve találhatik a' három algieri temető. Itt szunyadnak békével ugyan azon egy lakásban a' Jehova, Allah, és keresztények Istenének tisztelői. A' falak csak sarköveiket választják-el egymástul; de a' különböző vallásbelieknek csontjaik a' föld keblében egyesülve nyugsznak. Ezen világrészben Muhamed követőji 's a' zsidók szinte egy, mint mi, sirás és jajgatás között adják által holtjaikat a' földnek; nem különben ők is megjellegik márvány kövekkel és felirásokkal atyjaik sirjait, 's végre azokat, cziprus fákkal diszesítik, 's a' gyászidőnek első szakaszában, napokon 's éjeiken át siránkoznak azon helyen, hol kedveltjeik tetemei vannak elrejtve. Minden éjjel lehet illy búsongókat a' sarkövekre támaszkodva látni. Bújló öltözetök, ezen a' varázsló holdfényben siránkozó alakoknak halvány képvonásaik borzadást gerjesztének testemben, valahányszor őket kívülről merően szemlélgetém.

KÜLÖNFÉLE.

Angol utazók. — Sternes, a' hires „sentimental jounay“ czimű munka szerzőjének ideje óta, a' franczia országban utazó Angolok osztálya némi változásokat szenvedett. A' gazdasági utazó most nem olly egyszerű, mint akkor volt. Vannak utasok, kik a' fényűzést, vannak mások, kik az újságokat keresik; némelyeket a' tudvágy vezérel; végre sokan csupán hely-

változtatás kedvéért utaznak. Ezen utóbbiak az Angolok között nagy számmal találkoznak. Ha egyike ezen osztálybelieknek magát az analom elől el akarja rejtteni, egy alacsony, feltetsző erősségű kerekkel, 's a' lábak kinyújtására elegendő helyvel ellátott kocsit szerez magának. Mindenféle londoni 's egyedül fényűzésre szolgáló tárgyakkal megterheli azt; az ülés bal részét novellák, románok, 's hirlapok foglalják-el, maga pedig annak jobb részére ül, vagy is inkább a' kocsi belsejében kinyújtózva hever; inasát a' bakra ülteti; elzárja a' kocsi nyílásait, 's azt képzei magának, hogy Európán utazik keresztül. Mély eszméletei, melyekbe elmerülten folytatja útját, ritkán szakadnak félbe, 's csak legfeljebb akkor, ha a' kocsi megáll, 's ő kérdi „John! hol vagyok?” — mire az inas nyitva tartván a' kocsi ajtaját, 's kalapját érintve így felel: „Romában Sir!” — Ekkor az utas, hallván e' szokat, kilép kocsijából, 's ásitózva költözik a' fogadóba.

EMLEKMONDÁS.

I d ő h a t a l m a .

Igy teszsz — o idő! —

A' nemzetek forgó enyészetével;

Most az egyik magosra nő,

'S a' másik elmulik saját nevével.

Már ma ökrök szántanak,

Hol Trója, a' világ csudája állott;

És a' hol szántottanak,

Most London, a' világ csudája áll ott.

CSOKONAY után K. H. K. J.

Hevesség.

Mindig bánás lett a' hirtelen elme gyümölcse,

'S a' vak kény bútt szült.

BAKSAY.

Ny á j a s s á g . Nem elég lenni jónak és szívesnek; látszani is kell. Nyajas és megelőzés szövik a' legszebb lánczokat.

BB. MUZÁRION. 1833.

A' megbántás olyan seb, mely a' megbékülés után sem gyógyul egészen meg; mert a' legkisebb gyanú is felakasztja.

H i b a . Senki sincs, ki minden hiba nélkül meghaljon, mert legnagyobb örönkbe kerül csak az is, hogy javulva meghaljunk.

La Bruyère után S. Karolina.

Szórejtvény.

Hogy agg legyen, ritka élő

Szokta érne fejemet,

Ha építész, ház tetőken

Lát'd dologban végeimet.

Az egész egy ösztönöző

Eszköz vonó marhánál,

Vagy pediglen bünt fenyítő

Az igazság házánál.

Négy vég-jegyem a' hazában

Püspökségnek ad nevet,

'S egy megyének, mely másikkal

Törvényesen egygyé lett.

MISKOLCZY ISTVÁN.

Előbbi rejtvény: 81.

Figyelmeztetés. E' folyóiratnak t. pártfogóját, kik a' mostani félvre előfizetésükkel elkéstek, figyelmeztetjük, hogy, ha mennél előbb rendelést tesznek, e' lapoknak minden számát a' fél év kezdetétől fogva megkaphatják.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiazcon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urt utza 612.